

השליח שעשה פרק שישי מעילה

כא.

עין משפט
נר מצוה

ו א ב מיי פ"ו מהל' מעילה
הלכה א:
א ג מיי שם הלכה ה:
ה ד מיי שם הלכה ו:
ו ז מיי שם הל' ארבע עשר
י"ז מיי רבן יוחנן בן עזאי דין:
י"ח מיי פ"א מהלכות
טומאות ואוכלין הלכה ח
וטבתא דמריס:
י"ט מיי פ"ו מהלכות
עירובין הלכה כב עשרה
א"ח טימון מט פ"ח מהל'
יא ח ט מיי פ"ח מהל'
מעילה הלכה ה:
יב י מיי שם הלכה ג:
יג ב מיי שם הלכה ד:

לעזי רעש"י

טסק"א [טשק"א]. תיק.

מוסף רע"י

[illegible]

שיטה מקובצת

אן הבא. עי' תוס' ב"מ
(דף מז ע"ג) ד"ה מי:
ס עשו שלחותן אות ר'
נמחק: ג שלחותן חנוני
מעל לכשצויה אות ר'
נמחק: ז אמר לו הבא כר'
מאי קמ"ל דברים שבלב:
ס עשו כר' והא: ו מתיבת
ואמר עד חיבת הרי
נמחק: ו פרוטה ואמר לר'
ס בכולה נרות או בכולה
פתילות או: ט באחת.

רש

[illegible]

אמר לו (הבאי) מן החצון יו והבאי (או המדורסקמא) מן הדורסקמא והבאי (או מן החצון) ולא פירש לו אי זה חלון ואילו לדורסקמא נלשם היו הרבה חלונות או הרבה ים לדורסקמות אע"פ שאמר בעה"צ לא היה בלבי על זה אלא על זה פירוש לא היה דעמי על אותו חלון ים כי

אם על השמר מ"מ צעה"ב מעל שהיה
נעשה שליחותו דנדרים שכלל ז' און
נדרים: **הבא** י"מ החלוק והביא מן
הדלוסקמא ב' שליח מע"א פ"י לכשינא
צעה"ב ז' שהם מסתמא גזר ז' שהרי
עדיין לא ילאו משרות הקדש עד
לא שהולאם: שרש ביד חש"י עשו
שליחותו בעה"ב מע"א. וז' ונגמ' פריך
הא לאו בני שליחות נינהו: לא עשה
שליחותו החנוני מע"א. לפי שהס"י און
בני מעילה הלך הקדש לא ילא לחלוין
עד שצאל ליד המטון ויולאם החנוני
גם ומעל המטון נמי דקאמר לכשינא
קאמר: **ביצד** יעשה. פ"י יצד יעשה
צעה"ב שלא יעמול המטון: **הבא** י"ז
בחיצה נרות. נ"ר הוא כור של צהל ז'
של חרס שמעמיט צו שמו פתילות
ז' והלך והציל לו נחמיה נרות ונחמיה
פתילות ז': ושינה שהביא ז' נרות
ממקום פתילות ופתילות ממקום נרות
השליח מע"א. שהרי ציה נ"מ מדעת
צעה"ב שכל לקנות נרות ממקום אחר
שלא נעטוה: והלך והביא י"ז
בפרושה אחרון ובפרושה רישון שניהם
מע"א ב' ר' יהודה אומר בעה"ב לא
מע"א. וז' נגמ' מפסל פרושהו גבי
חלוק וצעה"ב פלוגי באתרוג:

נתן לו דיער והבן פי' שהוא כ"ד של
סכך פי' (ס) אמר ר' אבהו
עשרים בעמק. פי' דכיון דנחא ליה
לעשרה צמחי ענדיד חש"ו הוו ליה
כשליח דתנן הוימים מאזמתי מקבלין
טומאה משחיעו ויעת המעטן מעטן
הוא פני שמשמין צו וימים ויעת דמה
למולל היולא מהן אוקלמר צגמ' דמה
שחיעו צמטמן חשיב משקה דלא נחא
ליה ולא נטו ויעת צקופה פי' דההוא לא
חשיב משקה דלא נחא ליה ו כיון דהולך
לאיבוד ויש לתמוה דלטו לא שמעינן
מכמה דוכתן הדיא דרשא לא יותן
דומיא דרי' (בב' ד' צ"ג ע"ב) דכיון דנחא
משקה ולמה ליה לאחויי קר משנה ה"ל
לאחויי נמי לא ענדוריה הטל עליו (ס) אמר
התם איכא מעשה מיהא בידי שמים
לכה אימי' הדיא דיעתה הוימא דנמילא
ודמיא לשלח ביד חרש דנממילא דמי

ג' ד

והוא יבין) ה"י עירוב. הקשה ר' אפרים דב"ר כלל מערבין (עירובין לא):
אמרינן אין זה עירוב לו ותיכר דהם מיירי שיקוף עצמן מניחו לשם
עירוב אבל הכא מיירי שאמרו לאדם ליטלו מעל גבי הקוף ומעל
גביה וזה הגמל לכשיניחו תפוס^ט ויניחו לשם עירוב וקשה דאם כן
לא מייתי הכא מיירי כיון על דבר דעת מיניחו לכך נראה להכא מיירי
לשם צמד ורואהו שהפיל הניח הפת במקום הנחת עירוב ואמרו לו מיני
לי פת אלא דמתעבד שליחותיה א"ע^י דשליח הפיל לאו בר דעת הכי נמי
חפש

ביא כדולה נרות או כדולה פסילות. שניהם לא מעלו בעיה"צ לא מעל שלא
חצי פרוטה ואין מעלה בחצי פרוטה: או שאמר לו הכל י"ו. ה"י שניהם
חוס פלוני וכו'. השלים מעל שניהם עין שליחות בפרוטרה שלהם ומעל:

הַלֵּל

[illegible]

מיהו דתימא וכו' ולא למעול בעה"כ קמ"ל כיון דלאמר ט' טלו ודעמו
של בעה"כ היינו שליחותיה ומעל: ברתנ' דלעסקמא. טליקא דכתיב
שקריין טס"ק"ב בלע"ז: אע"פ שאמר בעה"כ לא היה בלתי. שמכיל לי
ואורנו ממקום שדברתי לו אלא מה האחר בעל הבית מעל שהרי נעשית
שליחותו דדברים שבלב שהוא אומר לא
היה בלתי על זה אינן דברים: לא
יז עשה שליחותו. ממה שזכר בעה"כ
בבעל הבית לא מעל דלא איחזקידא
שליחותיה והס' לא מעלו דלאו בני דעה
ויניהו אלא החנווני מעל לכשיזילא כשיתן
אותה פרוטה לשום אדם דהשקא הוא
משנה לה מקדש בלוי כשנומרה ע"ה.
פרוטת של הקדש צדק פקח וזכר בעה"כ
שהיא של הקדש קודם שנהגה ליד
החנווני: החנווני מעל. ו' ולא בעה"כ
ו' ולא שליח (ה) (דבעל הבית לא מעל
דכיון דבעה"כ זוכר שהיא של הקדש
קודם שנהגה ליד החנווני
(ה) החנווני מעל ולא בעל הבית ולא שליח
דבעה"כ לא מעל דכיון דזוכר בעה"כ
קודם שנהגה שליחותו איפטר ליה
ממעילה דה"ל מיד ומעילה אינה נוהגת
אלאכל שנגה דכתיב (ו) וחטאה שנגה
מקדשי ה' ושלח נמר לא מעל שרי
מעשה שליחותו אבל חנווני מעל לכשיזילא
דהואיל ואינו יודע דשל הקדש היא היא
שנגה גביה: לא יליד יעשה. בעה"כ
שנגה לה' ו' אלא (ה) החנווני מעל

היה זה עירוב אלא"ה
איתעבד שליחותי;
ואע"ג דלא אידבר שלי
ולא נזכר שליח השל
הנוני מעל) א"ר שש
שניהם: מנ"י נותן
הבא לי בחציה נרות
והביא לו בבולה פת
שאמר לו הבא לי ב
פתילות והלך והביא
פתילות שניהם לא
הבא לי בחציה נרות
פתילות ממקום פלוני
ממקום פתילות ופתיל
מעל ינתן לו שתי פרו
לי אתרוג והלך והבי
ובאחת רימון שניהם
בעה"ב לא מעל שהוא
דייתי מבקש והבאת
דינר זהב ואמר לו

והוא יבין וקמתי ה"ו עירוב אלמא א"ע"ג דלא יהי בן דענו הואיל ואינעבידע
שליחותיה הוי עירוב הכי נמי ג"ז חש"ו: וא"ע"ג דלא איידיך שניה. לא
מעל שניה אלא חנווני: ורמינכו נוכר צעה"ב ולא נוכר שניה השניה מעל
דכיון שמכר צעה"ב דה"ל מוזר פטור משלוח האכל השליח דשגג. מה
מעל והיינו דלמך במס' מגילה ^{יב} הא דמעל השליח היינו כהדרין הלכותין
בצעה"ב דשניה ענייא מניא עביד"ה לא על עביד אלא שליחותיה דצעה"ב:
א"ר שם מסני'. היינו טעמא דחנווני לחודה מעל שמכר שניה צעה"ב
ושליח והחנווני לא מוכר דשניהם בצעה"ב ושהליח הוו להו מוזדין ולכן
אלא מעלו אלא חנווני לחודה דהוה שוגג: **בבבב** ימן לו פרוטה ואמר
לו הבא לי כתיב. כלי חרס שמדלקין בו את הגרוב ובתיבא פחילות: והבן
עלשא שליחותו והשליח נמי לא צדכר שצדכר ששניה בו לשלוחו לא היה בו
אלא מעלו משום טעמא דרישא: אבל אם אמר לו הבא לי כתיב גרוב

שידועים הנוטל פרוטה או דאס דשל קהלות אוהויה ביה שנגה: אלא כיצד ירשה בעה"מ מי ממעלה הוטל פרוטה או דאס דשל קהלות ואומר כ"י ליה לאו ראב"ה חנון. חש"י אבאי ודעתם. מאימתי ומשורשי היותיהם לקבל גטומא משורשיהו דעת המעטן. מהמחם המעטן ומחננין מועדין טיפות רבואתה ידענ' ניהא ליה לבעה"מ מפני שכבר מתחילין להקחין כ"י לעצורא ב' ותן דרנחא ליה: אבל לא ידענ' הקופה. שאתה ידענ' מועדין בקופה בשעה ששלטין אותו והיא ולא מכשרי לטומאה מ"מ מיהא ידענ' המעטן דרנחא ליה בגוה אמרין דמעטן קא עבדי רעותה היינו וני ידענ' הולח' חשיבי ומכשרי לטומאה א"צ דמעטן אל' לאו אתה הכי נמי דרנחא ליה כי תאבדיה שליחותהו על ידיו מעלי: ור' חנון ורנחא. מאד דרנחא גנוז' כ"י ערך הקהלות היינו וני דרנחא ליה: דלאו ב' ריעה הוי הכי נמי ב' חש"י כ"י: ואע"פ דלאו אידרש שליו. אל' מעל שליו אל' לאו נכר השליח שליח מעל. שכיח שנכר בעה"מ: לאו ב' מעילה הוי. לאו כמאן דלא רנחא ליה אלא עבר שליחותהו דבעה"מ דלא ניהא ליה לבעה הבית הלכך מעל שליו דהא לא נוכר אל' מעל השליח תגזיזי מעל אל' שליו: אמר כ"י שני מנחי'. היינו טעמא דתגזיזי חלוש כשוכזכר לא נוכר והוא דאמר אל' נוכר בעה"מ דלא נוכר השליח מעל מעל חוץ הוין דהא דשליו מעל: והיוני דקחני מבס' דגזיג' שליח עניא מאי עבר היוני הכורים ההולכי בשעה: נתן לו פרוטה אציה שולחיהו והלך בכולהו גרות או בכלהו פתולות שניהם לא מעל. אלא מעל שלא ל' שדברו שניהם שליחותהו לאו ב' אל' צ"ח פרוטה אלא מעילה בפתות מפרטה: לא שאמר לו אל' מעל באלא אל' אל' הב' ל' בחצינו דרנחא מקום פלוני: כ"י השליח מעל. אל' עשה שליחותו לאו אחריו גזיזי גזיזי חליי מבסך. ב' פרוטות והבאת ל' קטן ע"כ דלא הייתי מבסך כ"י:

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' על גבי הפיל
והוליכו ה"ו עירוב אלמא
איתעבידא עליהומי:
(ב) רש"י ד"ה חמנוני וכו'
קודם שהגיע ליד החמנוני
הבעה"ב לא מעל לדין
דמוכר כ"ל ותיבות החמנוני
מעל ולא בעה"ב ולא שלח
נמחק: (ג) ד"ה אלף וכו'
שויאל לה החנווני: (ד) ד"ה
אלל לא וכו' האי מרש שטא
וקטן נמי אע"ג:

רבינו גרשום

מדתיו חי חימא אר הכי
 פשיטא. פשיטותה
 פשיטותה
 רבעל הבית ולא למעל
 קרן דאמר
 להו דאמר מניינו מדעתו
 בעה"ב הינו פשיטותה
 זולתן. ודלוסקא דולבקי.
 מעל שטאר בעה"ב אל
 חילי מאתו קום
 שבתאלי ואל תהא האחר:
 מעל שטרי עשה
 פשיטותו פשיטותה
 מעל ש"מ דרבינו שלב
 מה שזאו אר לא היה כל
 עז הוה ארברס: אל יפשו
 שטנינו בעה"ב
 אל מילון אל מעל אר
 ביה יתנו אלא חתונות
 למעל לבישנות
 לשום דהשואא משיב לה
 מדיקדוק חילי בשנתה: אל
 ביה דחוק פורוס. לה הקשה
 נזכר בעה"ב שהוא של
 הקשה קרן שתינו ואלו
 של חתונות חתונות מילון
 בעה"ב אל השליש שששה
 פשיטותו ש"מ מדיקדוק
 נזכר בעה"ב קרן שששה
 פשיטותו ארבעה יתנו
 משום ומעילי אר נהא
 אלא בשנתה ארבעה יתנו
 חתונות ואל תהא בשנתה

מקדשי ה' אבל חזוני מעל
שכונור לו שצילח אל חזוני
בעה"ב טעם; ששאוהו חמטני
בו ברוח מתחממני הויתם
ורקנין יבי' יוון דומיא רב
הו' שחבט אל חזוני אל חב
ושליחותיה דבעה"ב דמפי' ק
שח"צ ע"ד דלאו בני דעה י
עזרוב אלמא אדחבדבדאל
חזוני: ורמינהו נזכר בעה"ב
בהרואה לשלח ושלח ימי
ואמאי קתני נזכר בעה"ב
שנהו בעה"ב ושליח חזוני
אמאי מעל מאי הוה ליה
אלוהי ובה' י' בחציה נרות לו
נעשה שליחותו והשליח ל
הבא לו ברוח: וימי שגיה
ומעל פסחתי שלחם;